

Klassiek

Het gemiddelde publiek bij klassieke concerten in de Stadsgehoorzaal in Leiden of het Concertgebouw in Amsterdam is oud, grijs en wit. Daar pas ik goed tussen.

Maar echt blij ben ik niet met die belegenheid. Zo zit ik op zaterdagmiddag wat ongemakkelijk tussen groepjes bejaarden die naar een Scheiden van de Markt-concert in de Stadsgehoorzaal zijn gekomen. Tegenover hen staan vier frisse meiden, studentes van het Conserva-

torium Amsterdam: het Dostojevski Kwartet. Nou doet de Stadsgehoorzaal er alles aan om zo'n zaterdagmiddagconcert in ongedwongen sfeer te laten verlopen. Het idee is dat je met een volle boodschappentas naar binnen stapt, een wijntje of colaatje drinkt en ontspannen naar de muziek luistert. Je mag je net op de markt gekochte pinda's, chips of oliven tijdens het concert gewoon oppeuzelen. Toch zitten al die ouderen een uurtje stokstijf

te luisteren naar het strijkkwartet. De pinda's en kaasblokjes worden nauwelijks aangeraakt, uit angst voor een geluidje. De wijnglazen blijven staan waar ze staan. Het publiek breekt niet uit zijn keurslijf.

Ik zou bijna voor doping pleiten als het volgende klassieke concert in de Stadsgehoorzaal op het programma staat: een xtc-pillette of wat lachgas voor elke bezoeker. Dan wordt het misschien echt gezellig en ontspannen.

Regionaal **3**

**Leiden
en omgeving**

Hun hebben de kids van me moeder

Robert Toret

Leiden * Taal- en grammaticafouten: ze houden de gemoederen te allen tijde bezig. Zo bleek gisteren weer eens in het Leidse Volkshuis, waar het Instituut voor de Nederlandse Taal (INT) - tijdens de Week van het Nederlands - een middag vol 'irritante' taal organiseerde.

De presentatie daarvan was in handen van schrijver, columnist en cabaretier Frank van Pamelan, die taal- en literatuurwetenschap aan de Katholieke Universiteit Brabant studeerde. „Hebben jullie trouwens ook een taalkundige achtergrond of zijn jullie, zoals het nieuwe kabinet-Rutte dat noemt, 'gewone' mensen?“, vroeg hij de bezoekers, die vervolgens hun grootste taalergernissen mochten delen. Daarbij kwamen onder meer nodeloos academisch taalgebruik, 'om interessant te doen', en de 'Engelse ziekte' - onterecht spatiegebruik bij samenstellingen - naar voren. „Nu we het toch over het Engels hebben: ik erger me mateloos aan het te pas en te onpas gebruiken van Engelse werkwoorden, terwijl we daar prachtige Nederlandse alternatieven voor hebben“, deed een man zijn beklag. „De afspraak is 'gecancelled' of je moet ermee 'dealen'. Wat is er mis met 'annuleren' of 'omgaan met'?“

Een ander stelde dat 'belangrijk' niet meer belangrijk is. „Iets tegenwoordig 'erg', 'heel' of 'super' belangrijk. Dat woord is aan devaluatie onderhevig.“

Sinds 2013 organiseert het INT jaarlijks een Weg met dat Woord-verkiezing, waar toonaangevende media als De Wereld Draait Door ruimschoots aandacht aan besteden. Oud-winnaars - of beter gezegd: verliezers - zijn het uit het Engels overgenomen *kids*, het onwaardige *oudjes, me moeder* en het 'niet bestaande' *diervriendelijk* vlees. „Wat betreft onze taalergernissen zie je een aantal trends“, aldus Vivien Waszink, taalkundige van het INT. „Verkleinwoordjes, overbodig Engels, loze

De dag van de irritante taal, in het Leidse Volkshuis, werd gistermiddag goed bezocht.

FOTO HIELCO KUIPERS

kreten als 'zeg maar', 'OMG' of 'best wel een soort van' of kantoortaal. Over dat laatste is trouwens, een leuk boekje geschreven, Ga lekker zelf in je kracht staan. Maar ook aan nieuwe woorden als 'sjoemelsoftware' of het toch alweer tien jaar oude 'selfie' ergeren mensen zich. En soms vinden ze de inhoud van een woord gewoon stom, zoals bij 'participatiesamenleving' of 'mensenmens'. Overigens zijn er ook die de verkiezing niet helemaal begrijpen. Vorig jaar kregen we de nodige in-

zendingen van mensen die 'Trump' graag weg wilden stemmen. Persoonlijk erger ik me vooral aan een verkeerde uitspraak, zoals bij *talje, puuzelen, vantielje, expresso of advocado*. En ik ga dit jaar ook zeker 'gewoon omdat het kan' nomineren. Tot 16 november kun je inzenden en op 7 december kiezen we de 'winnaar'."

In de regel zijn mensen als het op taal aankomt behoorlijk conservatief. Onterecht, vinden 'taalprogressievelingen' Jan Stroop, auteur van

Hun hebben de taal verkwanseld, en Wouter van Wingerden, schrijver van het boek 'Maar zo heb ik het geleerd!'. Zij wijzen erop dat onze grammaticaregels er van jongs af aan worden 'ingestampt', maar dat deze toch ook in de loop der tijden verzonnen en bovendien regelmatig veranderd zijn en pleiten ervoor om taal toch vooral als een 'levend ding' te zien. Stroop: „Want waarom zou 'hun hebben' niet kunnen als honderdduizenden Nederlanders dagelijks het tegendeel bewijzen?“

